

Dankano Reido gyvenimas griūti pradėjo prie vartų visiškame užkampyje.

Dankanas žinojo būdą, kaip šiuos vartus atidaryti. Jau daug metų metalinis skląstis išlinkęs. Jei mėgintum vartus pakreipti taip, kaip atrodė reikalinga, būtum pasmerktas nesėkmei. Gudrybė — vartus klibinti, kol skląstis pajudės. Šitaip jie galiausiai atsilapodavo.

Arba, jei tau septyneri ir energijos turi daugiau nei sveiko proto, galėjai užsiropšti metaliniais virbais, nušokti kitoje pusėje ir triumfuodamas laukti, kol tėtis prisivys.

— Laimėjau, — džiūgavo Konoras.

Sušoko trumputį šokį. *Flosas*, taip jį vadindavo. Pasirodo, tokia naujausia mada.

Prie Dankano kojų nekantriai strikinėjo auksaspalvė retrieverė. Sunkiai valdydama jaudulį vizgino visą užpakalinę vario spalvos kūno dalį ir priekinėmis letenomis trypė žemę.

— Gerai, Mege. Palūkėk minutėlę, — Dankanas kreipėsi į šunį.

Skląstis trekštelėjęs pajudėjo. Vartai prasivėrė vos penkiolika centimetrų, bet Megė nosimi juos stumtelėjo ir prasibrovė. Šuniui dumiant pro šalį Konoras atšoko. Megė pasileido kur akys veda. Skuodė neturėdama jokio tikslo, tiesiog džiūgavo ištrūkusi iš automobilio ir paleista nuo pavadžio.

— Kai kas labai skuba, — pajuokavo Dankanas.

Tėvas su sūnumi stebėjo, kaip kalytė nusuka į miškelį jiems iš dešinės ir tarp samanotų kamienų greitai pranyksta iš akių.

— Mege! — pavymui šūktelėjo Konoras. — Grįžk.

— Jai viskas bus gerai, — patikino Dankanas, jiedviem už nugarų užverdamas vartus. Skląstį įspraudė taip, kad vartai laikytųsi užverti, tačiau išeinant nereikėtų visko kartoti iš pradžių. — Šias vietas tyrinėti pradėjo dar prieš tau gimstant.

Konoras neatrodė įtikintas, tačiau tėčiui pajudėjus taku prisijungė prie jo.

Šiuose kraštuose galėjo rinktis iš daugybės vietų vedžioti šunį. Tiesa, daugiau gyvenimas čia nelabai kuo lepino, bet vis geriau nei nieko. Iš visų žinomų kelių šis buvo jūdviejų mėgstamiausias.

Vienintelis minusas — kelionė iki jo. Vasarą pagrindinis kelias nuo Fort Viljamo iki Spin Bridžo galėjo prilygti košmarui. O šiuo metų laiku, kol kelio dar neužkimšo kempieriai, vairuojami perdėtai atsargių turistų, kelionė neprailgo.

Už Spin Bridžo reikėjo sukti į Linachano mišką, apie pusantro kilometro pavažiuoti vienos juostos keliu sukryžiavus pirštus, kad nesusidurtum su riedančiais priešinga kryptimi, o tada jau prasidėdavo įprastinė kova su vartais.

Ir pagaliau... palaima. Ištisi kilometrai miške susirangiusių takelių, kvapą gniaužiantys vaizdai ir dažniausiai nė gyvos dvasios aplink. Per visus tuos metus, kiek traukdavo šiuo keliu, Dankanas sutiko gal dvidešimt praeivių, pusę tuzino dviratininkų ir vieną keistuolį ant kojūkų.

Tas vaizdas išmušė iš vėžių. Megė pradėjo skalyti it paklaikusi. Paaiškėjo, kad vyksta labdaros akcija. Renkamos lėšos vėžiui gydyti ar panašiam reikalui. Dankanas buvo pernelyg užsiėmęs šuns tramdymu ir mėginimu nutildyti, kad įdėmiai klausytųsi.

Kai pavyko tvirtai suimti Megę už antkaklio, įmetė kelis dolerius į lėšų rinkimo dėžutę ir toliau tramdė augintinį, kol vaikinukas nustypčiojo tolyn ir pradingo iš akių.

Panašu, kad šiandien jiems niekas netrukdytų. Dankanas leido sau atsipalaiduoti. Kone juto fizinį palengvėjimą. Dažniausiai Megė elgdavosi paklusniai, tačiau prastai reaguodavo į nepažįstamuosius. Visuomet palengvėdavo, kai aplink nemaitydavai nė gyvos dvasios.

Žinoma, galbūt žingsniuojant keliu kas nors išnirs iš užvingio ir ją suerzins, bet čia ateities problema. Kol kas ramu.

Toli kairėje, kitapus kapines primenančios kelmų laukymės, A82 kelias suko tiesiai pro paminklą Antrojo pasaulinio karo kariams, o toliau driekėsi iki Inverneso. Keliu retkarčiais prariedėdavo vienas kitas automobilis. Neįprastai ryškioje pavasario saulėje spindėjo jų dažai.

Tokiu atstumu automobilių keliamas triukšmas prilygo šnabždesiui. Aiškiai girdėti tik paukščių čiulbėjimas ir po kojomis švelniai gurgždantys akmenėliai.

Priešakyje iš giraitės išniro Megė, perskriejo purvyną ir iki pusės išsitemė rudai, tada sustojo takelio viduryje. Kurį laiką juos stebėjo. Nukarusiu liežuvium, besikilnojančia krūtine tikrino, ar šeimnininkai vis dar traukia ta pačia kryptimi.

Įsitikinusi, kad dvikojai neketina apsigręžti ir sukti prie automobilio, vėl nėrė tarp medžių. Ten buvo likę kažkokių nebaigtų reikalų.

— Matai, sakiau, kad jai viskas gerai. — Dankanas žaismingai kumštelėjo sūnų. — Pripažįstu, murzina, tačiau jai viskas gerai.

— Ar matei, kiek ant jos purvo?

— Mačiau.

— Ji visa *purvina!*

— Tiesa. Spėk, kas grįžus namo ją maudys, — atkirto Dankanas.

Konoras žiūrėdamas į tėtį išsišiepė.

— Tu!

— Aš? Jokiu būdu! Tu! — atrėžė Dankanas.

— Ne-a.

— Taaaip. Duosiu šepetį ir kibirą, — pajuokavo Dankanas. Tyliai aiktelėjo šovus puikiai minčiai. — Kad jau tuo užsiimsi, drauge galėsi nuplauti ir automobilį. Du zuikiai vienu šūviu.

Konoras ryžtingai papurtė galvą.

— Gerai. Galėsi ją laikyti, kol aš plausiu žarna, — nusileido Dankanas.

Iš tiesų tokiai minčiai Konoras neprieštaravo, tačiau dabar šis pokalbis jau buvo tapęs žaidimu, tad berniukas ir toliau ginčijosi.

— Ne!

Dankanas pasikasė smakrą smiliumi ir nykščiu, perbraukdamas ataugančios barzdos šerius.

— Gerai, tuomet Megė galės laikyti, o aš iš žarnos nupurkšiu *tave*. — Skleisdamas purškiamo vandens garsą pavaizdavo, kaip aplies berniuką. — Ką apie tai pasakysi?

Konoras sukikeno.

— Šįryt jau maudžiausi.

— Tikrai? Dievulėliau, negi jau balandis? — paerzino Dankanas.

Konoras nevysiškai suprato juokelį, bet vis tiek sukikeno.

Jiedu dar kelias minutes paėjęjo švelniu kelio vingiu. Kairėje pusėje paliko nediduką karjerą, kuriame du ekskavatoriai pastaruosius metus stovėjo kone nejudinami. Retkarčiais čia atvykęs Dankanas pastebėdavo, kad jie paslinkti kelis metrus į šalį, gal kiek kitu kampu pakreipti kaušai. Vis dėlto niekada nematė, kad kas nors sėdėtų prie valdymo pulto, o ką ir kalbėti apie kasinėjimą.

Konoras jau ilgokai tylėjo. Nors Dankanas mėgavosi tyla ir ramybe, toks elgesys nebuvo įprastas. Penktadienį mokykloje vykdavo plaukimo pamokos, tad dažniausiai berniukas neužsičiaupdavo, kam geriausiai sekėsi plaukti nugara, o kuris klasės draugas vos nenuskendo.

Šiandien jis neištarė kone nė žodžio, tik tuos, kuriuos Dankanas išpešė juokeliais.

— Ar viskas gerai, Konai?

— Aha, gerai, — užtikrino berniukas, nors akių nepakėlė.

Buvo susiradęs kone savo ūgio lazda, ėjo pasiramstydamas ja lyg burtininkas.

— Jei Megė pastebės tave su tokia lazda, tuoj pat ją nugvelbs, — perspėjo Dankanas.

Konoras linktelėjo ir nieko neatsakė.

— Kaip plaukimas?

— Gerai.

— Visi gyvi?

Konoras dar sykį linktelėjo.

— Taip.

Jiedu dar kurį laiką žingsniavo tylėdami. Virš galvų ratus suko plėšrusis paukštis. Suopis, spėjo Dankanas, tačiau iš tiesų nežinojo. Gal ir erelis. Gal tik didelis balandis. Visą gyvenimą nugyveno Hailande, bet laukinės gamtos paslapčių neperkando.

Ta pati padėtis ir su medžiais, augančiais abipus keliuko. Neįsivaizdavo, kokie jų pavadinimai. Pušis? Galbūt. Bukas? Tikrai įmanoma. Ažuolas? Dankanas taip nemanė ir nenutuokė, kuo grindžia tokį įsivaizdavimą. Tiesiog medžiai. Tiksliau įvardyti negalėjo.

— Tėti? — dar po kelių žingsnių kreipėsi Konoras. Kalbėjo tyliu balsu, vis dar nepakeldamas akių nuo žemės. — Žinai Edą?

Dankanas mintyse peržvelgė Konoro klasės draugų sąrašą. Neprisiminė jokio Edo.

— Kuris yra Edas? Tas, kurio rausvaplaukė mama?

Konoras sutrikęs suraukė antakius ir pakėlė akis.

— Kaimynas Edas.

— A, *kaimynas* Edas. Taip. Atleisk. Pamaniau, kalbi apie klasioką.

— Neturiu klasioko Edo, — atkirto Konoras.

— Ne, žinau. Tiesiog... — Dankanas vos matomai papurtė galvą. — Kaimynas Edas. Taigi. Ką apie jį pasakysi?

Regis, Konorui buvo nelengva užduoti rūpimą klausimą.

— Ar jis tau patinka?

Dankanas išpūtė skruostus.

— Ar jis man patinka? Kaimynas Edas? — Jis gūžtelėjo pečiais. — Turbūt. Turiu omenyje, nelabai jį pažįstu. Atrodo gana malonus. Man regis, neblogai pritapo kaimynystėje. Kodėl klausai?

Jiedviem žingsniuojant Konoras lazda ritmingai beldė žemę.

— O mamai jis patinka?

Dankanas sustojo.

— Nežinau. O ką? Kodėl to klausai?

Konoras paėjęs dar kelis žingsnius, tada irgi sustojo. Stoviniavo kramtydamas lūpą, rankose sukdamas lazda.

— Šiaip sau. Tiesiog susimąščiau.

Dankanas kiek pakreipė galvą ir klausiamai nužvelgė sūnų.

— Keista tema atsitiktiniams apmąstymams.

Konoro skruostai ryškiai išraudo.

— Konai?

— Kur Megė? — staiga susirūpino berniukas, žvilgsniu šaudamas prie medžių.

— Ji ten. Jai viskas gerai, — Dankanas vos žvilgtelėjo į miškelį. — Grįš, kai pašauksime. Kodėl klausinėjai apie?..

— Mege! — pakvietė Konoras. — Mege, kur tu?

Sukišęs pirštus į burną pamėgino švilptelėti. Pavyko išgauti tik prislopintą švokštelėjimą.

Dankanas atsiduso, sudėjo smilių ir nykštį C raidės forma ir kyštelėjo į burną. Garsiai nuaidėjęs veriamas švilpesys nutraukė paukščių giesmes. Atrodė, kad įsitvyrojusioje tyloje gali justi pasipiktinimą.

— Kur ji? — Konoras žvilgsniu narstė medžius. — Kodėl negrįžta?

— Jai viskas bus gerai, — užtikrino Dankanas, tačiau dar kartą švilptelėjo, tada pašaukė: — Mege! Nagi, Mege!

Tarp medžių niekas nė nekrustelėjo. Lapai ir šakos skandino krūmynus niūrioje tamsoje. Iki saulėlydžio dar apytiksliai valanda, nors šešėliai jau ilgėjo, vėjelis pradėjo kandžiotis.

— Sumautas kvailas šuo, — suniurnėjo Dankanas.

— O jei ji susižeidė? — nerimavo Konoras. — Kas, jei jai kas nors nutiko?

— Nieko jai nenutiko. Veikiausiai tik vartaliojasi kokiam purvyne. Juk žinai, kokia ji.

Dankanas sudėjo plaštakas abipus lūpų ir darsyk pašaukė šunį vardu.

— Meege! — kviesdamas ištesė balsę.

Jiedu laukė. Medžių kamienai girgždėjo. Vėjelis švelniai šiausė žolę.

Daugiau nieko negirdėti.

— Kad ją kur, — nusikeikė Dankanas.

— Tėti? — Konoro akys iš nerimo išsiplėtė. — Kodėl Megė neateina?

— Jai viskas gerai. Jai visada viskas gerai, — užtikrino

Dankanas. — Tačiau jei tai padės tau pasijusti geriau, eisiu jos ieškoti. Lik čia, šuktelėk, jei sugrįš.

Konoras nužvelgė tuščią takelį, tada linktelėjo.

— O kas, jei ji negrįš?

— Grįš, — pažadėjo Dankanas.

— O jei ne?

— Grįš.

— Bet...

— Nesiliausiu ieškojęs. Supranti? — kiek susierzinęs išdrožė Dankanas, tada prisivertė nusišypsoti. — Megei viskas bus gerai. Tiesiog netikusiai elgiasi. Palūkėk čia.

Konoras vėl linktelėjo.

— Gerai. Palauksiu čia.

— Geras berniukas. Ir riktelėk, kai ji pasirodys. Aiškiai ir garsiai, gerai?

— Taip, tėti.

Dankanas uždėjo ranką berniukui ant peties.

— Ir nesuk galvos. Rasime ją. Negalėjo nusigauti toli.

— Šūdas, — sušnypštė Dankanas, prispausdamas delną prie skruosto, kurį brūkštelėjo šaka.

Kraujas nepasipylė, tačiau jautė, kad žymė liko — odą pažymėjo iškili siaura raudona linija.

Žemė po kojomis buvo šlapia, priminė kempinę. Drėgmė kilo džinsų klešnėmis, prilipindama šaltą audinį prie kulkšnių.

— Nieko nematyti, Konai? — Dankanas šuktelėjo per petį.

— Kol kas dar ne! — atsakė sūnus. Balsą slopino medžiai.

Dankanas keliskart iškoneveikė šunį, tada, žygiuodamas pirmyn, dar kelis kartus nusikeikė dėl padėties, kurioje atsidūrė. Batai kliuvo už krūmynų, šakos tarytum užsibrėžė tikslą iškabinti akis.

Už pustuzinio netvirtų žingsnių staiga kažkas sukrutėjo jam iš dešinės. Tankūs žolynai sušlamėjo. Dankanas išsigandęs atsigrėžė ieškodamas garso šaltinio ir kone neteko pusiausvyros.

Iš krūmynų sekundėlę išnėrė zuikis, suprato padaręs klaidą ir taip pat greitai kaip pasirodęs vėl pranyko. Po akimirkos Dankanas zuikio nebematė, tik girdėjo, kaip jis skuba į slaptavietę miško tankmėje.

— Nelemtas padaras, — suniurzgėjo Dankanas, klausydamasis žolės šnaresio ilgausiu tolstant.

Pro medžius kelią skynėsi vos porą minučių, aplink sutemo. Miškelis skendėjo prieblandoje, šešėlius pavertusioje tamsos baseiniais ir nudažiusioje viską pilkšvai melsvais atpalviais.

— Pačiupai ją, Konorai? — suriko Dankanas.

Laukė sūnaus atsakymo.

— Konorai? — vėl sušuko nieko neišgirdęs. — Ar Megė jau pas tave?

Tyla.

— Konai?

Aplink girgždėjo medžių kamienai. Vėjelis šlamino krūmynus. Visa kita skendėjo tyloje.

Vėliau mąstydamas apie tuos įvykius Dankanas nesugebėjo pasakyti, kodėl pasileido bėgte. Konkrečiai nežinojo. Jokie ženklai nesufleravo, kad nutiko kas nors negero. Negalėjo įvardyti nė vienos aplinkybės, kodėl staiga apėmė šitokia panika. Konoras galėjo jo tiesiog negirdėti. Tik tiek. Nieko neįprasto, kad berniuko dėmesys nukryptų kitur. Tėvai nuolat juokaudavo apie jį retkarčiais apimantį kurtumą.

Vis dėlto Dankanas pasileido bėgte. Lėkė genamas baimės, skynėsi kelią pro kibius krūmynus ir jį plakančias šakas, taškėsi balose, kliuvinėjo už samanotų akmenų. Užliejo karšta, į gabalėlius draskanti nelaimės nuojauta.

— Konorai!

Dankanas išlėkė iš miškelio, slystelėjo ant netikėtai išnirusio šlaito ir tškėsi ant užpakalio. Purvo bala šlaito apačioje kryptį sušvelnino. Kai Dankanas atsiplėšė nuo žemės, pasigirdo šliurptelėjimas.

— Konai? Konorai?

Iš miško išnėrė maždaug už dešimties metrų nuo tos vietos, kur į jį įlindo. Aiškiai matė, kur buvo nurodęs Konorui laukti. Vis tiek nuskubėjo ten — dėl viso pikto, jei ką nors būtų praleidęs pro akis.

Gal kažkaip sugebėjo nepastebėti sūnaus.

Ten, kur anksčiau stovėjo berniukas, ant žemės tįsojo ilga, gumbuota lazda. Burtininko pamesta lazda.

— Konorai? — suriko Dankanas.

Balsas ritosi tuščiu miško takeliu, skverbėsi į tankmę, per kelmų kapinyną sklido tolimo kelio link.

— Konorai! Kur tu? Konai?

Staiga už jo pasigirdo šnaresys.

Dankanas sukūkciojo. Užliejo palengvėjimas. Galva nušvito, įsitempę raumenys atsipalaidavo.

— Konorai, maniau, sakiau tau...

Jis nutilo, kai tarp medžių išniro džiugiai uodegą vizginanti, liežuvį iškorusi purvina auksaspalvė retriverė.

Dankanui surakino paširdžius. Dairydamasis sūnaus sukosi ratu.

— Konorai! — šaukė. — Konai, kur tu?

Niekas neatsakė. Megė atšliūkino prie Dankano. Jusdama jo nerimą slinko nukorusi galvą.

— Visa tai tavo kaltė! Sumautas kvailas šuo! — pratrūko Dankanas.

Megė nukorė galvą. Klausiamai žvelgė į šeiminingą.

Dankanas sušvelnino balsą. Šis įgavo meldžiamą gaidelę.
— Eik ir surask jį. Eik, rask Konorą, — nurodė.

Žvelgdamas į šunį, mintimis įsakydamas paklusti ir melsdamas suprasti, kišenėje pirštais užčiuopė telefoną.

Išsitraukęs nykščiu jį pažadino. Nėra ryšio. *Nė padalos su-
mauto ryšio.*

Neturėdamas ko daugiau griebtis, Dankanas beviltiškai pažvelgė į šunį. Balsas lūžinėjo.

— Eik, ieškok mūsų berniuko.

Detektyvas vyresnysis inspektorius Džekas Loganas su-
laukė, kol suzvibusios durys atsivers, tada praėjo pro jas ir
pasuko dar vienu niūriu, nesvetingu Karsterso valstybinės li-
goninės koridoriumi.

Šio gale pasuko į kairę, praėjo pro dar vienas duris ir pla-
čiais laiptais pakilo į antrą aukštą. Galėjo rinktis liftą, tačiau
dažniausiai laiptais užkopdavo greičiau. Be to, niekada negali
žinoti, su kuo į liftą papulsi, kas tam žmogui šaus į galvą ma-
žoje uždaroje erdvėje.

Kojos per ligoninę nešė savaime. Šią kelionę kartojo dau-
giau kartų, nei galėjo suskaičiuoti. Pasaulyje tiek daug vietų,
kurias Loganas mielai būtų pažinęs kaip penkis pirštus. Vene-
cija. Pietų Prancūzija. Gal dar Bahamos.

Deja. Turbūt geriausiai šiame pasaulyje pažinojo prievartau-
tojų, žudikų ir dar baisesnių piktadarių pilną didžiausio saugumo psichiatrijos ligoninę Pietų Lanarkšyre.

Kadaisė būtų sunkiai patikėjęs, kad gali būti už žudikus
baisėnių piktadarių, bet policijoje dirbo jau dvidešimtmetį.
Naivumas greitai išgaravo.

Jau pirmosios dienos tarnyboje buvo gana kraupios. Lei-
do paragauti įvairiausio siaubo, į kurį galiausiai teks nerti sta-
čia galva.

Padėtis tapo dar prastesnė, kai buvo perkeltas į Krimina-
linių tyrimų skyrių. O nuo to laiko, kai pateko į Žmogžudysčių
tyrimų skyrių, prisižiūrėjo tokių dalykėlių, dėl kurių eilinis vi-
dutinio žudikas ar prievartautojas pasišlykštėjęs papurtytų
galvą.

Kelių pastojo dar vienos durys. Dvigubus kvadratinius langelius jose saugojo tankios vielos tinklas. Loganas stabtelėjo ir nekantriu žvilgsniu nutvilkė virš durų pritaisytą kamerą.

Plačiame objektyve pamatęs atspindį be entuziazmo pamėgino susiglostyti plaukus. Ranka persibraukė smakrą, tarytum mėgindamas nusivalyti kelių pastarųjų dienų šerius.

Atrodė kaip žmogus, kuriam lemta susidurti su įstatymais. Vis dėlto panašiau, kad stotų į kitą jų pusę, nei pasirinko jis. Loganas buvo aukštas, plačiapetis, dažniausiai šiek tiek kūprindavosi lyg mėgindamas nuslėpti tikrąjį ūgį.

Durys suzvimbė. Loganas truktelėjęs jas atidarė, linktelėjo į kameros objektyvą ir tęsė kelionę patenkintas, kad stabtelėti teko neilgam.

Prižiūrėtojai puikiai pažinojo jo veidą. Nieko nuostabaus. Lankydavosi čia dažniau nei kai kurie gydytojai.

Už šių durų koridoriaus šone stovėjo priimamojo stalas. Organinio stiklo skydas saugojo už stalo įsitaisiusią darbuotoją. Loganas sustojo prie langelio, ant atbrailos pasidėjo po pažastimi spaustą segtuvą aplankstytais kampais ir pasirašė registracijos žurnale.

— Šiandien atvykote vėliau nei įprasta, — pakomentavo už skydo sėdinti moteris.

Darbuotoja buvo gana nauja. Pirmą kartą ją išvydo prieš kokius keturis, gal penkis apsilankymus. Taigi, ši darbą dirba dar tik porą mėnesių. Moteris buvo putlutė, atrodė maloni, tad Loganas abejojo, ar čia užsibus ilgai. Ant stalo šalia jos gulėjo laikraštis. Į jį skubiai mestas žvilgsnis atskleidė, kad atversta darbo skelbimų skiltis. Įtarimai pasitvirtino.

Loganas negalėjo jos kaltinti.

— Beprotiškas rytas, — atsakė jis ir krūptelėjo dėl žodžių pasirinkimo. — Turiu omenyje, labai užimtas.

Akys kryptelėjo į laikrodį ant sienos už priimamojo stalo. Jį dengė apvalus narvelis, neleidžiantis pajudinti iš vietos. Loganas žinojo, jog šitaip mėginama apsaugoti, kad koks gyventojas nenuplėštų laikrodžio nuo sienos ir neprikultų kito vargšelio, tačiau jam patiko galvoti apie tą laikrodį kaip apie dar vieną kalinį, užrakintą kaip ir visi kiti.

Loganas išraitė įmantrų parašą ir vėl pasiėmė segtuvą.

— Ar jis pasiruošęs?

Priimamojo darbuotoja linktelėjo.

— Pasiruošęs. Na, tiek, kiek visada. Daug nesitikėčiau.

Loganas atsakydamas suniurnėjo ir atsitraukė nuo langelio.

— Ak, inspektoriau?

— Taip?

Priimamojo darbuotoja išspaudė nerimą išduodančią šypseną.

— Prieš jums einant į vidų, daktaras Ramešas norėtų pasikalbėti.

Loganas sustojo ir atsigrėžė.

— Kas toks?

— Pone Loganai?

Pro duris kiek toliau koridoriuje galvą kyštelėjo penktą dešimtį įpusėjęs barzdotas azijietis. Pamojo. Loganui tokie mostai toli gražu nepatiko.

— Prašau į mano kabinetą. Norėčiau persimesti žodeliu.

Ir Ramešas čia naujas. Dirba net trumpiau už priimamojo darbuotoją. Priešingai nei ji, atrodė stropus, kruopščiai besivadovaujantis taisyklėmis. Gydytojo elgesys galėjo pasirodyti nemandagus, tačiau didino tikimybę, kad jis ilgiau užsiliks šiame darbe. Loganui užveriant kabineto duris gydytojas įsitaisė už

darbo stalo ir mostelėjo į priešais stovinčią kėdę, ragindamas detektyvą pasekti jo pavyzdžiu.

— Ačiū, pastovėsiu.

Ramešas tyliai prunkštelėjo, akimirką pasėdėjęs padarė išvadą, kad toks drastiškas ūgių skirtumas jam nepatinka, ir pakilo ant kojų.

Kabinetas buvo nedidukas, tačiau toks pedantiškai tvarkingas, kad nė nepriminė darbo erdvės — veikiau „Ikea“ demonstracinį kambarėlį, vaizduotės stokojantiems žmonėms pateikiantį kabineto pavyzdį.

Stalas buvo erzinamai tuščias, neskaitant išrikiuotų šešių storų medicininių knygų, pasuktų taip, kad sunkiai įskaitomi pavadinimai būtų matomi bet kuriam, įsitaisiusiam priešais gydytoją. Knygų nugarėlės lygios, visiškai nesulankstytos. Kruopščiai kuriamas įvaizdis iš esmės atskleidė Loganui viską, ką reikėjo žinoti apie dabartinį kabineto šeimininką.

— Man tai nepatinka, — prabilo Ramešas. Smiliumi pabeldė į darbo stalą. — Man tai visiškai nepatinka.

Gydytojo balse buvo girdėti akcentas, bet jau apšlifuotas, tarimas švelnus. Loganas spėjo, kad pasidarbuota privačioje internatinėje mokykloje kur nors šalies pietuose. Šitai nepadėjo pataisyti apie gydytoją nuomonės.

— Kas jums nepatinka?

— Jūs. Jis. Visas šis reikalas. Neturėtumėte čia šitaip lankytis. Neteisinga.

Loganas perkėlė svorį ant kitos kojos. Kilimu užklotos grindų lentos sugirgždėjo.

— *Neteisinga?*

— Ponas Petris — šios įstaigos pacientas, — rėžė Ramešas.

Buvo keliolika centimetrų už Loganą žemesnis, tačiau pasigėrėtinais apsimitinėjo to nepastebintis. Maža to, atlaikyti detektyvo žvilgsnį jam sekėsi geriau nei daugeliui policininkų.

— Ponas Petris yra nuteistas už trijų vaikų žmogžudystes, — atkirto Loganas. — Be to, jis svarbus liudytojas šiuo metu vykdomame tyrime.

— Taip, tačiau juk iš tiesų byla jau baigta, argi ne taip, inspektorium? — Ramešo akcentas išryškėjo. — Petrį jau sučiupote. Stoję prieš teismą.

— *Detektyve vyresnysis* inspektorium, — pataisė Loganas. Pakėlęs galvą ir ištiesinęs pečius, privertė gydytoją kiek atsilošti, jei norėjo išlaikyti akių kontaktą. — Kuo puikiausiai žinau, kad jį sučiupome, bet Petris neatskleidžia esminės informacijos, kuri leistų užbaigti bylos tyrimą. Štai kodėl čia esu.

— Eilinį kartą, — tarstelėjo Ramešas. Odinę kėdę aukšta atrama stumtelėjęs po stalą, pasirėmė į ją rankomis. — Peržvelgiau įrašus. Panašu, kad čia lankotės nuolatos.

— Dažnai, — nesiginčijo Loganas.

— Kai kurie žmonės tokį elgesį pavadintų priekabiavimu.

— Gali vadinti kaip tik nori, — atkirto Loganas. — Kol Petris nesuteikė mums reikalingos informacijos, vyksta tyrimas. Jam pasibaigus su džiaugsmu tą nieką pamiršiu. — Loganas kilstelėjo smilių ir palinko kiek arčiau. — Nors gal ir skirsiu kelias minutes pašokti ant jo kapo. — Detektyvo lūpos susispaudė į grimasą. Turėjo priminti šypsena, bet nepavyko. — Kaip jums tokia mintis?

Ramešas maigė kėdės atkaltę tarytum ją masažuodamas. Lėtai įkvėpė pro nosį — galbūt vilkindamas laiką, o gal kaupdamasis pasakyti ką nors, kas, jo nuomone, padėtų galėjo dar labiau užaštrinti.

Paašškėjo, kad teisingas antrasis variantas.

— Pažįstu jūsų komisarą, — režė gydytojas. Padarė iškalbingą pauzelę, palikdamas pašnekovui laiko įsisąmoninti naują informacijos perliuką. — Priklausome tam pačiam golfo klubui.

Loganas prunkštelėjo, gūžtelėjo pečiais ir papurtė galvą.

— Nieko apie tai neišmanau. Golfą visuomet laikiau šunsnukių sportu. Aš pats mieliau laidau smiginio strėlytes. — Jis palenkė galvą ir vos regimai linktelėjo gydytojui. — Prašau neįsižeisti.

Sprendžiant iš Ramešo išraiškos, jis neabejotinai įsižeidė. Loganas neketino sukti dėl to galvos ir naktį be miego vartytis lovoje. Dievas liudininkas, miego ir be to trūksta.

— Na, aš su juo pasikalbėsiu. Su Gordonu. Apie... — Ramešas neaiškiai mostelėjo Logano kryptimi. — Visa šitai. Taip neteisinga. Taip neturi būti. Gal mano pirmtakas ir toleravo tokį elgesį, tačiau... jis neteisingas. Aš su tuo nesitaikstysiu.

— Aha, na, perduokite Gordžiui mano pasilabinimą, — atšovė Loganas. Lyg atiduodamas pagarbą, iškėlė aprintą kartoninį segtuvą. — Dingsiu jums iš akių vos tik ponas Petris atsakys į mano klausimus. Gerai?

Loganui apsisukus ir atidarius duris, gydytojo pirštai įsirežė giliau į kėdės atkalnę.

— O kaip tiksliai jam tai padaryti? — karščiaivosi Ramešas. — Ką? Kaip jam tai padaryti?

Loganas stabtelėjo tarpduryje visą jį užpildydamas. Primerkęs akis apmąstė klausimą, tada tekštelėjo liežuviu į gomurį.

— Neabejoju, ką nors sugalvosime, — metė jis, nėrė į koridorių ir užvėrė duris.

Loganas sėdėjo plastikinėje kėdėje ir žvelgė į blogio veidą. Šis neaiškiai šypsojosi. Akys žibėjo išduodamos sutrikimą. Žvilgsnis nesusitelkė į lankytoją.

Loganas neapsigavo. Nė akimirkos neapsigavo. Nesvarbu, ką sako gydytojai.

Ovenas Petris. *Ponas Kuždesys* — taip kadaise pakrikštijo žiniasklaida. Tais laikais, kai šis niekšas pagrobė ir nužudė tris nekaltus berniukus ir iš visų jėgų stengėsi pačiupti dar du.

Tokią pravardę gavo dėl liudininkų parodymų po tų dviejų atvejų, kai nelaimės pavyko išvengti. Abu berniukai minėjo vyro balsą, kai bandė įsivilioti juos į furgoną. Sakė, kad jis kreipėsi tyliau, gergždžiančiu kuždesiu. Laikraštपालािकाiai iškart nusitvėrė šios frazės.

Dabar vyras sėdėjo senoviniame krėslė aukštu atlošu. Atrodė tokio didelio baldo įbaugintas, susitraukęs. Kol dar gyveno laisvėje, buvo tikras puošėiva. Kas kartą išeidamas iš namų išsičiustydavo. Marškiniai. Kaklaraištis. Visos grožybės.

Dabar gūžėsi mūvėdamas senas pilkas sportines kelnes ir vilkėdamas kadaise baltus marškinėlius, kuriuose skendo. Marškinėlių priekį margino maisto dėmės. Įvairūs oranžinės spalvos atspalviai sufleravo, kad į šios lignoninės valgiaraštį dažnai įtraukiamas karis.

Petris nesiskutęs jau ne vieną dieną. Ar, veikiau, neskustas. Žilstelėję — gerokai žilstelėję — šeriai priminė unitazo šepetį. Plaukai kairėje galvos pusėje apkirpti. Dešinioji buvo kone plika. Traumos, po kurios ir liko tokios būklės, vietoje plaukai neataugo.

Tariamai liko tokios būklės.

Palata buvo vienvietė, tokia pat nyki kaip ir bet kuri kita ligoninės palata. Neskaitant kėdžių, čia dar stovėjo siaura lova, net siauresnė spinta ir niekada nenaudojamas rašomasis stalas. Visi baldų kraštai nušlifuoti, kampai negrabiai užapvalinti.

Palatoje buvo nemažas langas, tvirtų grotų tinklo dalijamas į smulkesnes dalis. Langas žvelgė į dar niūresnį ligoninės sparną. Nykus vaizdas Loganą labai džiugino. Tokiam niekšui pakaks ir šito.

Net ir toks vaizdas jam pernelyg geras.

Nedidukas ligoninės stalelis ant ratukų, įprastai stovintis šalia lovos, dabar atstojo barjerą tarp vyrų. Ant jo stovėjo plastikinis ąsotis, sklaidinas kambario temperatūros vandens. Niekas jo negėrė. Loganas paėmė ąsotį ir perkėlė ant rašomojo stalo, kuris, kaip ir visa kita palatoje, buvo lengvai pasiekiamas ranka.

— Ovenai, — kreipėsi atversdamas segtuvą. — Man sakė, kad kelias pastarąsias savaites esi žvalus. Vyliausi, tai reiškia, jog galėsi man padėti.

Petris suraukė antakius. Kalbėti jam sekėsi varganai. Žodžius sunkiai spausdavo po vieną, bet jie sklisdavo labai nenoromis. Balsas išliko gilus, gerklingas. Kuždesys, uždirbęs vyrui jo pravardę. Girdint jį Loganui šturpo oda.

— Padėti tau? K-kaip?

Loganas įsmeigė į jį akis.

— Žinai kaip, Ovenai. Mes šitai jau aptarėme.

Inspektorius iš segtuvo išsitraukė A4 formato nuotrauką ir padėjo ant stalelio tarp jų. Nuotrauka buvo išdidinta, spalvota, tačiau grūdėta. Joje — besišypsantis berniukas, persirengęs Raudonuoju reindžeriu iš „Galingųjų reindžerių“. Kostiumas jam per didelis, rankovės atraitotos iki reikiamo ilgio, bet vaikui tokios smulkmenos nerūpėjo. Atrodė labai patenkintas. Iškėlęs rankas tartum karatė smūgiui žvelgė į objektyvą.

Loganui nereikėjo žiūrėti į nuotrauką, kad prisimintų šias detales. Vaizdas jau seniai įsirėžęs atmintyje.

— Dilanas Muiras. Trejų metų.

Petris į nuotrauką nežiūrėjo. Iš pradžių nežiūrėjo. Tik Loganui krumpliais pabeldus į plastikinį stalviršį nukreipė ten žvilgsnį. Vyras nusišypsojo — nepavadintum to nedraugiška šypsena — ir išleido tylų „O“. Šitai išgirdęs Loganas įsikibo į kėdę, valdydamasis nesimesti ant to niekšo.

— A-Atrodo geras berniukas, — Petris žodžius spaudė iš lėto, sunkiai.

Loganas mintyse suskaičiavo iki penkių, tada tęsė:

— Aha. Jis buvo meilutis, Ovenai. Geras berniukas. Visi jį mylėjo. Draugai. Sesutė. Tėvai. Šaunus mažylis, — kalbėjo Loganas. — O tada jis mirė.

Petrio veide šmėkstelėjo grimasa. Piršto galiuku patapšnojo nuotraukos kraštelį tarytum tikrindamas, ar ji tikra.

— O, — tarstelėjo, pamažu pakeldamas akis į Loganą. Toliau tapšnojo apatinį nuotraukos kraštelį it tai galėtų padėti ištarti kitus žodžius.

— Kas jam n-nutiko?

Loganas pasilenkė į priekį ir sumažino juos skiriantį atstumą. Balsas pažemėjo, tonas tapo grėsmingesnis.

— Todėl čia ir esu, Ovenai. Tikėjaisi, tu man pasakysi.

Petris nekrūptelėjo, nė nemėgino atsitraukti. Žvilgsniu nieko neišdavė. Puikus aktorius, pripažino Loganas.

— Aš n-nežinau.

— Na jau, manau, kad žinai, — atrėžė Loganas. Tada papurtė galvą. — Ne. *Neabejoju*, kad žinai, Ovenai.

Jis padėjo ant stalo dar tris nuotraukas: Dilanas Muiras ant sūpynių; Dilanas Muiras, išsitepęs mamos kosmetika, ant kaktos brūkštelėjęs liniją lūpdažiu; Dilanas Muiras, ranką iki

riešo sukišęs į kukurūzų traškučių maišelį. Petris stebėjo dėliojamas nuotraukas susitelkęs it magijos šou žiūrovas, mėginantis išsiaiškinti, kokį triuką pamatys ir kaip jis atliekamas.

Loganas davė jam kelias sekundes įsisąmoninti vaizdus, tada padėjo ant stalo paskutinę nuotrauką. Ši buvo mažesnė už kitas, vienintelė nespaltota. Loganas nutėškė ją tiesiai ant kitų.

Dilanas Muiras, pririštas prie kėdės. Purvinus skruostus išvagoję ašarų takeliai. Loganas nė nežiūrėdamas matė berniuko išraišką. Kiekvieną liniją. Kiekvieną raukšlėlę. Visos kančios aiškiai įsirežusios veide. Loganas visa tai prisiminė kuo puikiausiai.

Petris palenkė galvą ir į paskutinę nuotrauką pažvelgė lyg pro akinių viršų. Kelias sekundes ją patyrinėjęs staiga atšlijo, it pagaliau suvokęs, į ką žiūri.

— Šita man n-nepatinka, — veldamas žodžius ir darydamas pauzes išspaudė jis.

— Ne, man ji taip pat nepatinka, — sutiko Loganas. Pasikuitęs segtuve ištraukė dar dvi nuotraukas. Po vieną padėjo ant stalo. — Taip pat nepatinka ir Luiso Brigso. Ar ši, Metjaus Denisono.

Petrio žvilgsnis dabar jau buvo nukreiptas Loganui virš peties, pro langą, į pilką pastatą už jo. Detektyvas pasilenkė į dešinę, užstodamas vaizdą.

— Pažvelk į jas, Ovenai.

Petris papurtė galvą.

— Pažiūrėk į nuotraukas.

— A-aš n-nenoriu.

Loganas iškėlė nuotraukas — po vieną kiekvienoje rankoje — ir pamosavo Petriui prieš akis.

— Luisą radome. Radome ir Metjų. Tiesa, per vėlai. Gerokai per vėlai, tačiau vis dėlto juos radome. Jų šeimoms galėjome duoti bent tiek.

Loganas nuleido nuotraukas ant stalo ir paėmė nespalvotą Dilano Muiri atvaizdą. Atsargiai, pagarbiai jį iškėlęs žvelgė į plačias, patiklias berniuko akis.

Kurį laiką Loganas vylėsi, kad mažylį pavyks rasti gyvą. Kur nors. Kaip nors. Kada nors.

Tačiau tada, retai pasitaikančią proto praskaidrėjimo akimirką, Petris pagaliau prisipažino įvykdęs žmogžudystę ir taip sužlugdė jo viltis.

Šis niekšas savo poelgiais pražudė daugybę vilčių ir svajonių.

— Dilano taip ir neradome. Neleidai mums gražinti jo šeimai, padovanoti jiems bent lašelį ramybės.

Petris išsižiojo, paskui vėl užsičiaupė. Akys atrodė stiklinės. Priminė auksinę žuvelę, spoksančią į pasaulį už stiklo.

— Baik malti šūdą, — sušnypštė Loganas.

Spragtelėjo pirštais vyrui prie veido. Petrio vokai suvirpėjo, bet jis ir toliau žvelgė kažkur pro Loganą, spoksojo į tuščią erdvę.

— Kur jis, Petri? — Loganas reikalavo atsakymo. — Prisipažink, ką su juo padarei. Papasakok, kur jį palikai. Pasakyk, kur mums ieškoti.

Kitapus stalo Petris dar labiau susiraukė. Raukšlės ant kaktos virto giliais šešėliuose skęstančiais grioviais. Sėdėjo šitaip mažiausiai dešimt sekundžių, tada sumirksėjo. Kartą. Dukart. Tikras hipnotizuotojo pacientas, išnyrantis iš transo būsenos.

Galiausiai Petrio veidas atsipalaidavo. Jis pažvelgė į Loganą ir miglotai šyptelėjo — tartum matydamas pirmą kartą, tačiau manydamas, kad pašnekovas panašus į kokią pažįstamą. Petris kilstelėjo ranką ir pirštais ramiai perbraukė įdubą, visiems laikams pakeitusią jo kaukolės formą. Pirštų galiukai nuslydo randu.

Galiausiai vyras nudelbė žvilgsnį į priešais jį paskleistas besišypsancio trimečio nuotraukas.

— A-atrodo mielas, — suniurnėjo. Pirštais paglostęs vieną iš nuotraukų, pakėlė akis į Loganą. — Ar jis tavo?

Loganas nesusivaldė. Metęsis per stalą čiupo Petrį už maistu ištepliotų marškinėlių. Šio abejingas veidas ir toliau tuščiai šypsojosi. Vyras nekrūptelėjo, net kai detektyvas kita ranka užsimojo ir sugniaužė kumštį.

— Pone Loganai!

Balsas tartum pažadino Loganą, padėjo atgauti sveiką protą. Jis atpalaidavo gniaužtus, bet nesistengė to daryti švelniai. Petris su trenksmu parvirto atgal į krėslą.

Atsigręžęs Loganas pamatė daktarą Ramešą, laikantį atdaras duris.

— Man regis, šiandien užsibuvote pernelyg ilgai, — metė Ramešas. — Ponui Petriui reikia poilsio.

Gydytojui plačiau pradarius duris šios girgžtelėjo.

— Neverskite prašyti dar kartą.

Stebint, kaip Loganas susirenka nuotraukas ir sukiša atgal į segtuvą, blausi Petrio šypsenėlė virptelėjo.

— Greitai vėl pasimatysime, Ovenai, — pažadėjo Loganas. Grasinimas ir pažadas. — Galbūt kitą kartą pavyks atgaitinti atmintį.

— Neabejoju, kad oficialiais kanalais pavyks suderinti susitikimą, — atkirto Ramešas. — Tačiau kol kas turiu paprašyti jus išeiti.

Pabrukęs segtuvą po pažastimi Loganas patraukė prie durų. Priartėjęs prie gydytojo sustojo ir išsitiesė visu ūgiu, norėdamas maksimaliai jį užgožti.

— Apie šį įvykį pranešiu valdžiai, — pažadėjo Ramešas.

— Sėkmės.

Loganas jau ketino išeiti, kai Petris jį pašaukė.

— Pone? Atleiskite, p-pone?

Loganas sustojo ir atsigręžė.

Petrio veide išplito šypsena. Kuždėjo, tačiau žodžiai laisvai skriejo pro lūpas.

— Perduokite tam mažiui nuo manęs linkėjimų.

Loganas jau buvo įveikęs pusę automobilių stovėjimo aikštelės, kai suskambo telefonas. Pamatęs, koks vardas nušvito ekrane, garsiai nusikeikė.

Gordonas Makenzis.

Komisaras Gordonas Makenzis.

Gozeris.

Kaip dažniausiai su pravardėmis ir būna, ši ne kartą keitėsi. Jei Loganas teisingai suprato, pirmiausia viršininkas buvo pakrikštytas Goblinu Gordonu, tačiau visi sutiko, kad šis variantas pernelyg akivaizdus. Jei tuometis karjeros aukštumų siekiantis detektyvas seržantas būtų nugirdęs pokalbyje minint Gobliną, būtų pridėjęs du prie dviejų, nė nereikėtų prisiminti kriminalistikos mokslų.

Taigi, ieškota alternatyvos. Reikėjo ko nors, kas tinkamai apibūdintų jo asmenybę, gal nors truputį primintų pirminių pravardės variantą, bet nebūtų toks akivaizdus. Vienas tuometis detektyvas konstebliis departamente buvo didelis „Vaiduoklių medžiotojų“ gerbėjas. Makenzis buvo išverstakis niekšas ant viršugalvio glotniai suguldytais plaukais, tad jį pakrikštijo pagal tokį patį išverstakį blogiuką panašiu viršugalviu iš filmo.

Jei jau gilintumės į detales, pravardė nebuvo labai tiksli. Išverstakis plokščiagalvis niekšas „Vaiduoklių medžiotojuose“ vadinamas Zulu. Gozeris — tai nematoma blogoji dvasia, galiausiai apsireiškusi kaip Zefyras. Vis dėlto bet kokie mėginimai prieštarauti buvo nedelsiant atmesti. Gordonas Gozeris prilipo. Stratklaido policija dėl semantikos niekada neatsisakydavo puikios pravardės.

Logano nykštys pakibo virš žalio ragelio telefono ekrane, paskui nuslydo prie raudono, vėl grįžo atgal. Tas liesas žiurkius gydytojas veikiausiai pasiskundė Gozeriui, Loganui nė nespėjus palikti pastato. Dar tik šiek tiek po vienuoliktos valandos, sekmadienio rytas. Komisaras nebus patenkintas.

Loganas nusprendė atsiliepti. Verčiau iškart atlaikyti įsiūtį ir neleisti šios istorijos išpūsti.

— Sere? — atsiliepė jis. — Kam turiu dėkoti už šį malonumą?

— Kur esi? — metė Gozeris.

Kalbėjo kapotu balsu, nedaugžodžiavo. Arba Loganas prisivirė daugiau košės, nei manė, arba vyksta kažkas rimtesnio.

— Beveik priėjau savo automobilį. Kodėl klausiate?

— Tavęs reikia komisariate. Greitutėliai.

Loganas susiraukė. *Greitutėliai*. Pirmą kartą išgirdęs tokį Gozerio raginimą pamanė, kad jam liežuvis susipynė. Juk niekas šitaip nekalba? Buvo neteisis. Paaiškėjo, kad kai kurie vyrukai kalba būtent taip. Komisaras buvo vienas jų.

Kas negerai su paprastu „dabar“? Ar bent standartiniu „kuo greičiau“?

Sumautas *greitutėliai*.

— Loganai?

— Atleiskite. Taip. Girdžiu jus, sere, — atsiliepė detektyvas. — Ką turime?

— Verčiau paaiškinsiu akis į akį.

Akis į akį? Vadinasi, sekmadienio rytą Gozeris sėdi savo kabinete? Dieve, turbūt reikalas išties rimtas.

— Atvyksiu per valandą.

— Valandą? Tu ką, judėsi atbulas? — užsipuolė Gozeris. — Pala. Sekmadienis. Mėnesio pabaiga. Vėl važiavai pas jį, tiesa?

Loganas neaiškiai numykė. Gerai bent tiek, kad kol kas

Ramešas nespėjo paskambinti savo senajam golfo klubo bičiuliui ir pranešti apie netinkamą elgesį. Vis šis tas.

— Apie šitai pasikalbėsime vėliau, — pažadėjo Gozeris, o jo balsas sufleravo, kad pokalbis bent vienam iš jų malonus nebus. — Dabar tiesiog lėk čia.

— Taip ir padarysiu, sere.

— Aha, o jei važiuosi pro namus, turbūt norėsi pasiimti drabužių ir dantų šepetėlį. Tik sukis greitai.

— Kodėl?

— Esi iškviestas vykdyti tyrimo. Šiaurėje. Prašė, kad atvyktum būtent tu.

Loganas viduryje automobilių stovėjimo aikštelės sustojo kaip įbestas.

— Ką? Kodėl?

— Jei pasakyčiau, nepatikėtum, — atkirto Gozeris. — Tiesiog važiuok čia. Ir netausok variklio.

Įprastomis aplinkybėmis Loganas būtų pasimėgavęs vaizdais. Nebuvo linkęs taip elgtis; jo neviliodavo gražūs vaizdeliai. Vis dėlto kraštovaizdis tarp Glazgo ir Fort Viljamo išties išskirtinis. Net visiškai gamtos grožio nevertinantis žmogus čia yra tartum supurtomas ir priverčiamas plačiau atsimerkti.

Daugelis gėrėtis pradeda nuo Ranocho dykros. Vaizdai vis gražėja kitus trisdešimt kilometrų iki Glenkou. Logano nuomone, puikūs vaizdai prasideda net anksčiau. Visada galvojo, kad vingrus kelias palei Lomondo ežerą yra savaip kerintis.

Tiesa, čia nenorėtum užstrigti už kemprio. Seni akmeniniai tiltukai tokie siauri, kad dviem autobusams kovojant dėl vietos ant kelio eismas dažnai sustodavo. Prasilenkdamos didelės transporto priemonės kone nubraukdavo viena kitos veidrodėlį. Vis dėlto žemėje maža tokių nuostabių vietų.

Loganas jau senokai čia nesilankė. Krianlaricho žiedinė sankryža jam buvo naujiena. Jo skaičiavimais, ankstesnį maršrutą sutrumpino kokiomis devyniomis sekundėmis, tad prasmės nematė. Keistas pasirinkimas, turint omenyje, kokio rimto remonto reikia A82 keliui.

Nuo naujosios sankryžos iki Taindramo — vos kelios minutės. Trumpas stabtelėjimas prie Gryn Velio nusičiurkšt, o tada pirmyn į kalną, į beribius gamtos plotus.

Maždaug šiame kelionės etape jis įprastai būdavo privertas pripažinti, kad, tiesą pasakius, Lomondo ežero pakrantė tokiems vaizdams neprilygsta nė iš tolo. Už poros kelio vingių atsiverdavo, regis, bekraštis horizontas. Vaizdą užstodavo tik snieguotos kūgio formos Bein Doreino ir jo kaimyno, Bein an Doteido, viršukalnės.

Įprastai viskas klostydavosi šitaip. Tačiau ne šiandien. Ši diena buvo kitokia.

Pasiekęs komisariatą Loganas rado Gozerį pilkesniu nei įprasta veidu. Lygiai suguldyti plaukai, kadaise palengvinę jo karūnavimą tiek tiesiogine, tiek perkeltine prasme, dabar jau buvo tolimas prisiminimas. Apskritai nebelikę aštuoniasdešimties procentų visų plaukų. Tačiau išverstos akys tokios ir liko. Pasirodo, tai susiję su skydliaukės veikla. Loganas nenorėjo gilintis.

Komisaras pakvietė prisėsti ir pasiūlė kavos. Štai tada galvoje suskambo pavojaus varpai. Loganas atsisakė gėrimo. Dabar jau nekantravo tęsti ir išsiaiškinti, kas, po perkūnais, dedasi.

— Šiaurėje, netoli Fort Viljamo, pradingo berniukas. Konoras Reidas. Septynerių metų amžiaus, — detales Gozeris išpylė tarytum skaitydamas. — Paskutinį kartą matytas prieš dvi dienas, už šešiolikos kilometrų į šiaurę nuo miesto... — komisaras pasitiksline duomenis bloknote. — Linachano miške.

— Tai kas? — pasiteiravo Loganas ir pats krūptelėjo išgirdęs savo žodžius. — Norėjau pasakyti, kad kažką skaičiau apie tai laikraščiuose. Vaikštinėjo su tėvuku, tiesa?

Komisaras pritariamai linktelėjo.

— Tačiau juk tai Kriminalinių tyrimų skyriaus reikalas? — toliau teiravosi Loganas. — Ką bendro ši istorija turi su Žmogžudysčių skyriumi? Ir konkrečiai su manimi?

Sėdėdamas už savo „Ford Focus“ vairo Loganas pamankštino pirštus, pamažu iškvėpė, tada vėl stipriau suspaudė vairą. Mintyse kartojo, kas nutiko vėliau. Nenorėjo prisiminti. Tik ne dar kartą. Prisiminimas jau pusantros valandos vis sukosi iš naujo. Panašu, kad to niekaip neišvengsi.

Gozeriui ištraukus A5 formato nuotrauką, laiko tėkmė sulėtėjo. Ant stalo priešais Loganą dedamas storas fotopopierius spragtelėjo į medį.

Nuotrauka nauja, tačiau pažįstama.

Taip gerai pažįstama, kad net skaudu, surakina paširdžius.
Berniukas. Kėdė. Virvė.

Ašaros, išvagojusios purvinus skruostus.

— Gauta šįryt.

— Dieve. Kur atsiųsta? Čia?

— Į namus. Čia kopija, vietiniai pareigūnai persiuntė elektroniniu paštu. Mes atspausdinome.

— Gauta sekmadienį? Atnešė kurjeris?

— Tuose kraštuose siuntų tarnybos sekmadieniais nedirba, — patikslino Gozeris.

— Vadinasi, atnešė pats nusikaltėlis, — vis dar tyrinėdamas nuotrauką svarstė Loganas. — Kas nors ką nors matė?

— Kiek žinome, ne.

— Kur nuotrauka palikta? Įmesta į pašto dėžutę?

— Palikta ant slenksčio.

Tai, kaip komisaras ištarė šį atsakymą, privertė Loganą pakelti akis.

— Tik ši nuotrauka?

Gozeris kartelį kryptelėjo galvą į šalį.

— Nuotrauka buvo voke. Prisegtame prie pliušinio žaislo. — Jis leido akimirką įsisąmoninti žodžius. — Visai kaip praeitą kartą.

Vėl prisiminus pokalbį Logano pulsas paspartėjo, užėmė kvapą. Jis perrikiavo automobilį į dešinę juostą ir nuspaudė greičio pedalą. Pralėkė seną „Clio“, šliaužiantį mažiau nei šešiasdešimties kilometrų per valandą greičiu. Vairuotojas veikiausiai grožėjosi kraštovaizdžiu.

Loganui persirikiavus atgal į savo juostą, niekšas turėjo įžūlumo pamirskėti žibintais. Sekundėlę detektyvas pasvarstė, gal įjungti paslėptus švyturėlius ir tą lėtai slenkantį avigalvį su-

stabdyti. Nors ir labai norėjo, stigo laiko. Pasitenkino pro galinį langą parodydamas didįjį pirštą ir padidindamas atstumą tarp automobilių.

Nors ir skubėjo pirmyn, mintimis vis grįždavo į Glazgą.

— Pamėgdžiotojas, — metė jis.

Klausimų nekilo. Tikrai nekilo. Klausimai reiškia abejonės, o tokios jo nekamavo. Tuo metu dar nekamavo.

Nustebo Gozeriui vėl papurčius galvą.

— Mes to nežinome.

— Ką turite omenyje šitai teigdamas? Puikiai žinome. Petris sėdi Karsterse. Šįryt pats asmeniškai su juo kalbėjaisi, tad, manau, galime drąsiai išbraukti iš įtariamųjų sąrašo. Nebent jis turi skraidyklę ir laiko mašiną.

Gozeris neatrodė pralinksminas.

— Ant voko buvo toks pat užrašas: „Viduje siurprizas!!! Atlėšk!!!“ Toks pat spausdinimo mašinėle rinktas tekstas. Toks pat žodžių išdėstymas. Tie patys trys šauktukai po abiejų teiginių. — Komisaras išpūtė skruostus. — Viskas taip pat.

Tai išgirdęs Loganas nutilo. Detalės apie anksčiau siųstus vokus saugotos paslapyje. Nebuvo atskleistos žiniasklaidai, nei išplito tarp pareigūnų, neskaitant tiesiogiai dalyvavusių pirminiame tyrime.

— Vadinasi, informacija nutekinta, — režė Loganas. — kažkas nutekino informaciją.

— Galbūt.

— *Galbūt?*

— Tikriausiai taip ir buvo. Turiu omenyje, taip. Turbūt taip ir yra, — sutiko Gozeris. Jam prikandus apatinę lūpą burna visai susiaurėjo. — Vienintelė alternatyva...

— Vienintelė alternatyva — mes sučiupome ne tą žmogų. Nusikaltimus įvykdė ne Petris. Tačiau juk žinome, kad kaltas jis.

Išgirdęs šiuos žodžius Gozeris pasirėmė į stalo kraštą.

— Ar žinome?

— Ką tai turėtų reikšti? — pasipiktino Loganas, akimirka pamiršęs, su kuo kalba. — Taip. Žinome, kad kaltas Petris. Įrodymų pakako jį nuteisti.

Komisaras sunkiai atsiduso, bet linktelėjo.

— Aha. Turbūt taip ir yra.

— Nusikaltimus kopijuoja, viršininke. Tik tiek. Nutekėjo informacija apie vokus, ir kažkoks nesveikas šunsnukis laisvėje apsimetinėja Petriu.

Iš pradžių Gozeris nieko neatsakė. Paėmė nuo stalo popieriaus segiklį ir sukiojo jį tarp pirštų, nepalaikydamas akių kontakto.

— O jei taip nėra?

Loganas atsistojo. Iš nuotraukos į jį maldaujamai žvelgė berniuko akys.

— Tada Dievo valia mus nubausti, sere.